

MARKUS ZUSAK

Smečka rváčů

MARKUS ZUSAK
Smečka rváčů

MARKUS ZUSAK

Smečka rváčů

ARGO

PŘELOŽILA DOMINIKA KŘEŠŤANOVÁ

© Argo, 2015

Copyright © Markus Zusak, 2000

First published by Omnibus Books, a division of Scholastic Australia Pty Limited in 2000.

This edition published under license from Scholastic Australia Pty Limited.

Translation © Dominika Křesťanová, 2015

Cover artwork © Štěpán Dančo, 2015

ISBN 978-80-257-1414-0 (váz.)

ISBN 978-80-257-1467-6 (e-kniha)

*Vřelé díky Célii Jellettové
za její laskavost, odhodlání a profesionalitu
a Vicu Morrisonovi
za všechny připomínky.*

Pro Scouta

1

Ten pes, co na něj sázíme, vypadá spíš jako krysa.

„Ale běhá jak namydlenej,“ tvrdí Rubík. Culí se jak měsíček, na nohou kovbojský boty. Odplivne si, pak se usměje. Odplivne, usměje. Sympaťák, ten můj brácha, na mou duši. Ruben Wolfe. Jako obvykle čekáme na svou jedinečnou příležitost.

Sedíme úplně dole na nekrytý zaprášený tribuně.

Kolem projde holka.

Ježíš, pomyslím si.

„Ježíš,“ řekne Rubík, a to je právě ten rozdíl, protože na ni čumíme oba, roztouženě, zadejchaně, tady a teď. Takový holky normálně nejsou na chrtích dostizích k vidění. Ty, co jsme zvyklí vídat, jsou buď šedý myšky s cigárem v puse, nebo bufetácký machny. Anebo coury, co lemtaj plechovkový pivo. Ale tahle, co na ni civíme, je fakt něco extra. Kdyby běžela ona, z fleku na ni vsadím. Je úžasná.

Jenže z toho stejně mám akorát staženej žaludek, když koukám na nohy, na který nemůžu šáhnout, a na rty, co se neusmívaj na mě. Na boky, co se nevlněj mým směrem. Srdce, co nebije pro mě.

Sáhnu do kapsy a vytáhnu desetidolarovku. Chci přijít na jiný myšlenky. Totiž, rád se na nějakou tu holku občas kouknu, ale nakonec mě to vždycky dostane. Takhle na dálku mě leda rozbolej oči. Takže nakonec ze sebe vymáčknu něco jako: „Tak jdeme si vsadit, nebo co, Rubíku?“ A přesně tak to dopadne i tohohle šedivýho dne v našem báječným smilným rodným městě.

„Rubíku?“ opakuju.

Ticho.

„Rubíku?“

Vítr. Žene plechovku. Kousek za náma kouří a kašle nějaký chlápek. „Rubíku, jdeme si vsadit, nebo ne?“

Plácnu ho.

Hřbetem ruky.

Do paže nad loktem.

Koukne na mě a zase se usměje.

„Jasně,“ řekne a rozhlížíme se po někom, kdo by za nás vsadil. Někoho nad věkové limit. Tady to nikdy není problém. Vždycky se najde dědula s půlkou zadnice vystrčenou z kalhot, co za vás milerád vsadí. Někdy si dokonce řekne o podíl z výhry, jako že kdyby vyhrálo to psisko, co na něj sázíte. To se ví, že pak nemá šanci člověka najít – i když my bysme se na něj nevykašlali, to se ví. Člověk musí s těmahle troskama – pánbu chraň, abych někdy dopad jako oni – vycházet po dobrým. Nějakej ten drobák z výhry by jim nezaškodil. Jen jde o to vůbec něco vyhrát. Nám se to ještě nepovedlo.

„Tak jdem.“ Rubík se zvedne a já ještě cestou civím, teď už z dálky, na nohy tý holky.

Ježiš, pomyslí si.

„Ježiš,“ řekne Rubík.

U okýnka sázkařů narazíme na menší problém.

Poldové.

Co tady sakra pohledávaj? napadne mě.

„Co tady sakra pohledávaj?“ řekne Rubík.

Totíž, mně poldové vlastně ani nevaděj. Po pravdě řečeno, spíš je mi jich trochu líto. Ty čepice. A všechna ta kovbojská paráda, co tahaj kolem pasu. Musej se tvářit nekompromisně, ale zároveň kamarádsky a vstřícně. Musej si nechat narůst knír (ať už chlapi, nebo, v některých případech, i ženský), aby vypadali, jako že mají autoritu. A těch kliků, sedolehů a shybů, co se nadělají na policejní akademii, než dostanou licenci a můžou se zase cpát koblihami. Taky musej oznamovat lidem, že se někdo z jejich rodiny právě rozmaširoval při auto-nehodě... a tunc dalších nepřijemnejch věcí, radši toho nechám.

„Koukni na toho typa s párkovou rolkou,“ ukáže Rubík prstem. Evidentně je mu fuk, že se poldové táhnou kolem jako smrad. Kašle na to. A nejen to, dokonce nakráčí přímo k tomu chlápku, co se cpe párkovou rolkou s omáčkou. Jsou tu dva, párkovej policajt a s ním policajtki. Brunetka, vlasy ulízaný pod čepici. (Jen ofina jí svůdně padá do čela.)

Přijďme k nim a pak to začne.

Ruben L. Wolfe: „Jápak se dneska vede, strážníku?“

Krmící se polda: „Ujde to, mladej, a jak tobě?“

Rubík: „Fakt dobrý, ta rolka, že jo?“

Policajt se cpe dál: „Si piš, mladej. Fakt dobrý, takhle tu okounět, že jo?“

Rubík: „To se ví. Kolik za ni chtěj?“

Polda polkne: „Dolar osumdesát.“

Rubík s úsměvem: „To vás natáhli.“

Polda si zase ukousne: „Já vím.“

Rubík se začíná bavit: „Měl byste toho stánkaře pořádně zmáčknot.“

Polda, s omáčkou kolem pusy: „Možná bych měl radši pořádně zmáčknout tebe.“

Rubík ukáže na šmouhu od omáčky: „Za co?“

Poldovi dojde, že se upatlal, a utře si pusy: „Za tyhle chytrolínský kec.“

Rubík se bez okolků podrbe v rozkroku a mrkne po poldově parťačce: „Kde jste k ní přišel?“

Teď už se začíná bavit i polda: „V kantýně.“

Rubík znovu mrkne po policajtcce a nepřestává se drbat: „Kolik za ni chtěj?“

Polda spolkne poslední sousto: „Dolar šedesát.“

Rubík se přestane drbat: „To vás natáhli.“

Polda si uvědomí, kde je: „Hele, dej si pohov.“

Rubík si upravuje odrbanou flanelku a kalhoty: „Chtěli po vás něco za omáčku? Myslím k tý rolce?“

Polda přešlápne na místě: „Nic.“

Rubík k němu popojde blíž: „Fakt?“

Polda už nevydrží zapírat: „Dvacet centů.“

Rubík ohromeně ucouvne: „*Dvacet centů!* Za omáčku?“

Polda zahanbeně přizná: „Já vim.“

Rubík, ztělesněná starostlivost a upřímnost, nebo přinejmenším jedno z toho: „Měl jste se na ni vykašlat, už z principu. To si neumíte poručit?“

Polda: „Ty si koleduješ, vid?“

Rubík: „Vůbec ne.“

Polda: „Víš to jistě?“

V tu chvíli se na sebe koukneme s jeho hnědovlasou parťačkou, oběma je nám ta situace trapná. A já si ji představím bez uniformy, jenom v prádle.

Rubík zatím poldovi odpovídá: „Ano, pane, naprosto jistě. O nic si nekoleduju. Pouze si tady s bratrem užíváme tento báječně šedý den v našem městě a obdivujeme tato rychlonohá stvoření uhánějící po dráze.“ Kašpar

jeden. Věčně se předvádět, to je jeho. „Je to snad zločin?“

Polda už toho začíná mít dost: „Proč se s náma vlastně vůbec bavíš?“

Koukneme se s jeho partačkou na sebe. Zase. Má moc pěkný prádlo. Představuju si ho.

Rubík: „No, já jen že...“

Polda se na něj utrhne: „Jen že co? O co ti jde?“

Ta policajtká vypadá ohromně. Fantasticky. Je ve vaně. Bublínky. Zvedá se. Usmívá se. Na mě. Rozklepu se.

Rubík se culí od ucha k uchu: „No, tak trochu jsme doufali, že byste za nás moh vsadit...“

Policajtká, z vany: „To má bejt vtip?“

Vystřelím hlavou z vody jako blesk: „To si děláš srandu, Rubíku?“

Rubík mi jednu flákne: „Nejsem Rubík.“

Vzpamatuju se. „No jo, Jamesi, fakt promiň, ty degene.“

Policajt, v ruce zmuchlanej pytlík od rolky, celej umatlanej od omáčky: „Co je to degen?“

Rubík je z něj celej vedle: „Kristenanebi, to snad není pravda! Viděl kdy svět větší vemeno?“

Policajt, zvědavě: „Vážně, co je degen?“

Jeho partačka, co má snad metr osumdesát a chodí posilovat nejmní čtyřikrát do týdne: „Koukáš na něj každý ráno v zrcadle.“ Je vysoká, štíhlá a nádherná. Mrkne na mě.

Já: nezmůžu se ani na slovo.

Rubík: „Moje řeč, zlato.“

Neskutečně sexy policajtká: „Kdo je u tebe zlato, bejby?“

Rubík si jí nevšímá a znovu se obrátí k poldovi, kterej neví, co je degen: „Tak vsadíte nám, nebo ne?“

Degen od policie: „Cože?“

Poznamenám směrem ke všem, ale ne dost nahlas: „To je namouduši totální pakárna.“ Kolem se hrnou davy lidí, každé sází.

Policajtka, ke mně: „Chceš vědět, jak chutnám?“

Já: „Moc rád.“ To si jenom představuju, pochopitelně.

Degen od policie: „Tak jo.“

Rubík nevěří vlastním uším: „Cože?“

Degen od policie: „Dojdu vám vsadit.“

Rubík, pořád trochu mimo: „Vážně?“

Degen od policie dělá ramena: „Jasně, dělám to každou chvíli. Vid', Cassy?“

Prvotřídní krasavici v uniformě tím očividně neoslňuje: „Když myslíš.“

Já: „Je to morální?“

Rubík se nevěřicně obrátí ke mně: „Seš mentálně postiženěj?“ (Poslední dobou ho přestalo bavit slovo *magor*. A navíc má dojem, že takhle to zní víc na úrovni. Nebo tak něco.)

Já: „Ne, to nejsem. Ale –“

Všichni tři, na mě: „Drž hubu.“ Hajzlové.

Degen od policie: „Jaký má ten pes číslo?“

Rubík, spokojeněj sám se sebou: „Tři.“

Degen od policie: „Jak se jmenuje?“

Rubík: „Ty hajzle.“

Policajt: „Cože?“

Rubík: „Na mou duši. Schválně se podívejte, v našem programu to tak stojí.“

Všichni se koukneme.

Já: „Jak někomu může takový jméno projít?“

Rubík: „To je tím, že dneska vládne amatérismus. Nechaj běžet všechno, co má čtyři nohy. Divím se, že tu nevidím žádný pudly.“ Vážně si mě změřil pohledem. „Ale tenhle pes fakt běhat umí. Dejte na mě.“

Policajt: „To je ten, co vypadá jako krysa?“

Jeho nádherná partačka: „Ale podle nich běhá jako namydlenej.“

Každopádně zatímco ten pošahanej polda odkráčí s našima penězma, vyhodí pytlík od rolky do koše a jde vsadit, odehrajou se následující věci: Rubík se nepřestává sám pro sebe usmívat, policajtko si opře ruce o ty své sladký boky a já, Cameron Wolfe, si představuju, jak se s ní miluju – a to přímo v posteli mojí sestry.

Trochu ujetý, že jo?

Jenže.

Co člověk nadělá?

Když se policajt vrátí, řekne: „Vsadil jsem pětku i za sebe.“

„Nebudete zklamanej,“ přikývne Rubík a vezme si od něj náš lístek. Pak řekne: „Hele, vlastně mě napadá, že bych vás za to měl prásknout – napomáhat nezletilejm při sázení. To je hu-mus.“

(Co ho znám, můj brácha jakživ neřek prostě *humus*. Vždycky vysloví tu první slabiku zvlášť, takže to zní jako dvě slova, *hu* a *mus*. „Hu-mus.“)

„No a co?“ povídá polda. „A vůbec... komu bys to chtěl vykládat?“

„Poldům,“ odpoví Rubík, všichni se trochu zakřeníme a zamíříme k tribuně.

Posadíme se a čekáme na závod. „Doufám, že ten Ty hajzle bude stát za to,“ prohlásí policajt, ale nikdo ho neposlouchá. Vzduch by se dal krájet, jak trenéři, gambleři, zloději, sázkaři, tlustoši, tlustošky, kuřáci, opilci, zkorumpovaný poldové a nezletilci s tiketem v kapse, všichni čekaj a jejich rozlitaný myšlenky se snášej blíž a blíž k dráze.

„Fakt vypadá jako krysa,“ poznamenám, když ten chrt, co jsme si ho vybrali, celej vyzáblej a špičatej, proběhne kolem nás. „Jako co namydlenýho vlastně běží?“

„To nevím,“ řekne policajt.

Rubík: „Nevíme jako co namydlenýho, ale rozhodně je to rychlý.“

„Jasně.“

Polda s Rubíkem jsou teď jedna ruka. Nerozlučný kámoši. Jeden má uniformu a černý, nakrátko ostříhaný vlasy. Druhej má rozdrbaný šaty, smrdí potem a lacinou kolínskou a má vlnitý světlehnědý vlasy skoro až po ramena. Má oči jako zadupanej oheň, mokrej čenich, kterým větrí, a místo nehtů okousaný drápy. Nemusím dodávat, že ten druhej je můj brácha. Wolfe, vlk. Psisko skrz naskrz.

A pak je tu ta policajtká.

A pak jsem tu já.

Slintám.

„A bylo odstartováno!“

Je to vážně degen, na mou duši, ten chlápek s megafo-
nem, sype ze sebe jména psů takovým fofrem, že mu skoro nerozumím. Je tam Tah na branku, Taxametr, Švorcák, Mizera a Podvraták, a Ty hajzle upaluje za nima jako krysa přicvaknutá řití do pastičky.

Všichni se zvedaj.

Hulákaj.

Policajtká vypadá senzačně.

Lidi řvou.

„Do toho, Tachometre! Do toho, Tachometre!“

„To je Taxametr!“ opravujou lidi.

„Co?“

„Taxametr!“

„Jasně... Do toho, Tachometre!“

„No tak dobře!“

Lidi tleskaj a křičej.

Ohromně, na mou duši. Vypadá ohromně. Bruneta.